

Levélkupac

Írta: Nagy-Laczkó Balázs | 2018.06.05 10:02 | Próza

"Sanyi bácsi levélkupac volt világéletében. Az ilyesmi nagyon megterhelő, mert rengeteg alkoholra van szükség hozzá, hogy azt mondják: nézd egy levélkupac! Sanyi bácsi azonban kitartó munkásember volt. Volt egy szőlője Gyula mellett. A szőlőben volt egy karója, amit kiválóan lehetett támasztani, meg egy kampója, amire mindenféle akasztani valót lehetett tenni. Sanyi bácsi szeretett ott heverni, tulajdonképpen ehhez értett a legjobban. Sokan végigheverik az életüket, egyesek a másokét is. Magam részéről a legtöbb fontos, értelmes és hasznos dolgot áthevertem az életben, így természetesen azt se tudom, mik is voltak azok. Ilyen ez. Sanyi bácsi először az orosz, biológia, földrajz, történelem és matematika órákat heverte végig: ami múlt elmúlt, ahol van, ott van, valami mozog, valami nem és hasonló okokból vagy nem. Sanyi bácsi nem tudott persze róla, hogy valaha is tanult volna oroszul, az ilyesmit nem jegyzi meg az ember, se az állat. Sanyi bácsi következő dolga az volt, hogy átheverje a felnőtté válást. Ebben egy Mici nevű lány volt a segítségére. Mici egészen törékenynek számított kétezer-harmincas években a maga hetven kilójával tizenhat évesen. Sportot űzött a kezdő férfiak szüzességének elvételéből – valami ezoterikus tanból kiindulva úgy gondolta, hogy így halála után is tovább élhet azok emlékezetében. – Mert hát az elsőre mindenki emlékszik és ráadásul milyen jó kis formában fognak rám emlékezni! – vélte Micike. Sanyival azonban nehéz dolga volt. Nem mintha Sanyit nem érdekelték volna a nők, vagy Micike, sőt! Kifejezetten sokat álmodozott róluk, talán túl sokat is, és az effajta álmodozások elvették az idejét a tényleges cselekvéstől, vagy attól, hogy más cselekedhessen rajta. A kapcsolatteremtésből egyszerűen kimaradnak azok az elemek, amelyek nem érintkeznek más elemekkel, és Sanyi ilyen elem volt. Mici már gyakorlatilag mindenkit kihúzhatott maga alól, aki él és mozog az osztályban, amikor eljutott odáig, hogy bizony Sanyi is létezik. Már pedig egy ilyen embernek, mint a Sanyinak, gyanús, hogy hosszú lesz az emlékezete. Mivel ez a történet nem erről szól, elég az hozzá, hogy végül is Micinek sikerült maga alá, fölé és mellé gyűrni a Sanyit – sajnálatos módon azonban az emlékezetére nem számíthatott. Ahogyan akkor sem, amikor Mici elvetette vele magát, mert oly mély nyomot tudott hagyni mindenki emlékezetében, hogy persze más nem akarta elvenni. Mici munkát szerzett neki, meg gyereket és sok egyebet, amit a nők szoktak csinálni a látszatra semmire sem használható dolgokkal. Sanyi hevert végig, és ami a történetünk szempontjából egyedül lényeges az már el is hangzott, de azt még hozzá kell tenni: Kétezer-hatvankettő októberében Sanyi lassan elhevert a járdán. A nap játszott a levelekkel, a szél tépdeste őket. Aztán a levélkupacot, mely Sanyi volt, szétrúgták a verebek. "

Nagy-Laczkó Balázs

Nagy-Laczkó Balázs 1989-ben született Gyulán. Tanulmányait szülővárosában és Szegeden végezte régészet, néprajz és vallástudomány szakokon. A békéscsabai Munkácsy Mihály Múzeumban dolgozik régészként. A Gyulai Művészklub egyesület elnöke. Kisprózái az Élet és Irodalomban, a Tiszatáj folyóirat online változatán, valamint a Kötőszavak (Cuvinte de legătură) című kétnyelvű antológiában jelentek meg. Rendszeresen publikál tudományos ismeretterjesztő írásokat a Csabai Mérleg hasábjain és a Napi Táptud

Kapcsolódó cikkek

